

«AQUÍ HI HA SUPERVIVENTS».

—Moltes gràcies per deixar-m'hi entrar. Estava desesperada. Em pensava que ja no quedava ningú normal. Quan he vist el llençol amb el vostre missatge, m'he vist salvada.

La desconeguda, de nom Adelina, seia al menjador davant d'una taula. Tremolava tota ella i la veu li feia oscil·lacions, se li afluijava quan les frases eren massa llargues.

—Vaig voler sortir del poble, però no vaig poder. Els carrers n'eren plens. Vaig tornar enrere, amunt, cap aquí.

La dona va agafar la cullera que tenia davant, al costat d'un plat fondo, i va tancar els ulls un instant. D'un d'ells en va sortir una llàgrima cristal·lina que es va tornar fosca en baixar per la galta, bruta.

—Déu meu! Tota la meva família és morta. Tota. Els meus fills. El meu marit. Els pares.

L'amfitriona, que es deia Hèstia, va posar-li una mà damunt de l'espatlla i la hi va prémer amb força, amb cara de circumstàncies.

—És molt dur, però hem de tirar endavant. Aquí està segura. Ens en sortirem —va murmurar amb convicció abans d'anar a la cuina.

La forastera es va quedar sola al menjador. Va mirar al seu voltant. Els porticons de les finestres eren tancats amb tot de fustes clavades damunt. L'única llum que hi havia dins era la d'una bombeta de pocs vats, prop de la taula. Al cap d'un moment, va tornar-hi l'Hèstia, que duia una olla amb un cullerot dins, i va començar a servir-li el caldo.

—Qui són?

L'Adelina s'havia fixat en una fotografia petita de dalt d'un prestatge.

—Els meus pares —va confessar l'Hèstia—. Van morir fa molts anys, quan era adolescent.

—Em sap greu.

—I la nena?

L'Adelina assenyalava una foto més gran, al costat, on sortia la parella que l'havia acollit i una nena petita.

—L'Estrella, la nostra filla.

—És... morta? —L'Hèstia va dubtar una mica però finalment va fer que sí amb el cap, visiblement afectada—. Quants anys tenia?

—Set.

—Ho sento. Tot el que està passant és horrible.

L'Hèstia va assentir i va acabar d'omplir el plat, va deixar l'olla damunt de la taula i va mirar la forastera als ulls amb un punt de severitat sorprenent.

—Mengi i repeteixi'n tants cops com vulgui —va dir l'amfitriona en un to d'ordre més que no pas d'ajuda desinteressada—. Vaig a la cuina a buscar-li el segon.

L'Adelina va callar. Es va menjar compulsivament el caldo del plat, en va agafar més de l'olla, i després va devorar, gairebé sense mastegar, tota la vedella amb bolets envasada que li van portar. L'Hèstia la va deixar sola i es va reunir a la cuina amb l'Emili, el seu marit, que estava molt pàl·lid i va haver de seure en un tamboret per tranquil·litzar-se.

—Hem de ser forts —el va encoratjar.

Al cap d'uns minuts, l'amfitriona va aparèixer al menjador amb un lleu somriure i va seure davant de l'Adelina, a l'altra banda de la taula.

—És bo?

La forastera se la va mirar estranyada i va fer que sí amb el cap sense parar d'endrapar.

—La vida se'ns ha complicat molt, oi? —va continuar l'Hèstia—, però encara ens queden els petits plaers, com el menjar, ara que encara en tenim...

La cara de l'Emili va aparèixer feblement il·luminada darrere de l'Adelina, però l'Hèstia va continuar mirant la forastera als ulls, omplint l'estança amb paraules. Llavors, en la foscor va brillar la fulla d'un ganivet de cuina, llarg i esmolat.

Tot plegat va començar poc temps enrere. Els telenotícies van informar d'un lleu incident a la sempre segura central nuclear d'Ascó, valorat pels experts com a simple «anomalia». El grau 1 de 7 de l'escala internacional d'accidents nuclears que va fixar un conseller davant de les càmeres amb un somriure melós va fer que els catalans, atuits per la crisi econòmica, gressin el cap a una altra banda. Hi havia coses més importants a atendre, com les fantàstiques notícies que anunciaven les imminents i encertadíssimes pujades d'impostos, una altra baixada als inferns de la borsa, una nova i inquietant decisió de la Merkel per sortir del pou i l'enèsim Barça-Madrid de la temporada.

El que no sabia la gent és que la central en realitat havia quedat fora de control i que els treballadors, socarrats, si bé en van sortir caminant en el moment de l'evacuació, feien tentines i gemegaven com si els haguessin clavat una pallissa.

Però els governants sí que n'estaven al corrent. De seguida van anul·lar tots els actes oficials i van deixar de sortir a la tele per fer-se veure, de repartir Creus de Sant Jordi, de fer inauguracions i de fomentar el carril bici. I no era pas perquè pretenguessin, de cop i volta, centrar els esforços a investigar l'estranya proliferació de bordells al país, a promoure l'R+D+I i a donar facilitats a les grans empreses perquè vinguessin i es creés ocupació. Els polítics, conscients de l'abast de la situació, es van adonar que ara la crisi econòmica quedava en un segon pla i van decidir marxar esglaonadament (no eren pocs), en helicòpter, a França, per decidir des d'allà el futur de Catalunya.

La radioactivitat havia generat un virus molt estrany i agressiu, extremament lleig, fastigós i contagiós, que es va escampar de pressa. I els infectats, també. Al cap de poques hores, els catalans d'aquí i d'allà van començar a viure en la pròpia pell una nova vida. Per exemple, l'endemà, a Móra la Nova, un vell rondinaire d'un geriàtric va mossegar una zeladora. Els cuidadors es van pensar que s'havia excedit per un atac de libido o que estava aclaparat perquè no havia pogut anar a fer la botifarra, però després, en veure que feia el mateix amb una senyora gran i gens formosa, amb qui fins llavors havia tingut una relació cordial, i literalment li arrencava un braç i se'l menjava, van percebre que passava alguna cosa anormal i perillosa. I més encara quan la iaia es va aixecar de cop i va empaitar zeladors i ancians com si fos una rata fura.

També va passar més o menys el mateix en un cinema de Cambrils. Hi feien una pel·lícula de por, però la por de veritat la va passar el paio que a mitja pel·li, en la penombra, va veure, inquiet, com si li acostava l'acomodador

caminant de tort, amb els braços penjant i emetent un so inarticulat que feia pena. Va pensar: «Segur que el conec i és molt de la broma... però qui és?». No el coneixia. Era un tros de zombi llefiscós que se li va llançar a sobre i se'l va anar menjant de viu en viu, mentre la gent, com un ramat de nyus desbocats, corria i bramava, s'empentava i s'aixafava, en sortir de la sala del cine. En l'estampida hi van morir tres nens, dos vells i una dona primeta i baixeta.

Al zoo de Barcelona, tres dies després del desastre nuclear, una cuidadora en va mossegar una altra, i aquesta altra, un tercer, i així successivament, fins que tots ells van començar a sortir de les casetes i sales destinades exclusivament al personal i van escometre nens i adults visitants. Alguns van ser devorats i només en van quedar els ossos, ben escurats; altres tan sols van rebre mossegades i es van anar convertint en zombis, molts al cap només d'uns segons. Va passar el mateix amb els animals, que també eren vulnerables al virus. Les gàbies van quedar tenyides de vermell i moltes bèsties, mutilades i afamades, van quedar en llibertat, es van barrejar entre els zombis humans i van enfilear la sortida del zoo per anar a buscar menjar a la ciutat.

Al parc de la Ciutadella un home seia en un banc i llegia el diari. Era zoòleg, antropòleg, podòleg, filòleg i ideòleg. Treballava al servei de neteja del zoo i feia temps abans d'entrar-hi per començar el seu torn. Va mirar de reüll un paó que se li acostava i desplegava el seu ventall de plomes de colors, però no es va fixar que l'animal tenia els ulls vermells i una mossegada sangonosa al coll. Va continuar llegint, concentrat. De sobte, li va semblar sentir un bel de cabra salvatge, segurament ibèrica, darrere seu, i també un

bramul de bisó europeu, i un gruny d'hipopòtam pigmeu. I al final un rugit de lleó. «Però com pot ser?, si encara sóc fora del zoo...», va pensar. Llavors es va girar, però no va tenir temps de veure res. El van devorar en pocs segons. No en va quedar res de tou.

El diari va caure a terra i, a poc a poc, va anar absorbint la sang entollada. Havia quedat obert per una pàgina que contenia un article d'un eminent estudiós. Es titulava «Un país moribund», però quan l'articulista el va escriure no sabia fins a quin punt.

